

א שבת אכל הרצי הקדוש מליז'ענסק שצ"ק פרשת שלח תשפ"ג

*

ויתפלל להשם יתברך שילמוד תורה לשמה
ויעסוק באימה וביראה באיזה ספרי מוסר בכל יום, בראשית חכמה ושל"ה
וחובות הלבבות
צריך האדם לזכך גופו ונפשו בלימוד הגמ' ותוס'. גם דברי אגדה שבגמרא המה
מסוגלים מאד לזכך נשמתו
* הנהגות האדם של הרצי הנ"א ז"וק"ל *

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק 0747-962-372
הערות והארות, תגובות ועובדות בעניני ליזענסק נשמח לקבל במייל nelizensk@gmail.com

*****

עיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' !

מאור ושמש על רוח ד"ה ולנעמי

הנה בדורות שהיו קודם הבעש"ט ר' ישראל זקוק"ל אף שהיו עוסקים בתורה ועבודה מ"מ לא שמו לבם לתקן אשר פגמו עד ימי זקנה ולא ידעו כחה של תשובה עד היכא מגיע. עד שעיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' שטוב לעשות תשובה בעוד שהוא איש דהיינו בימי נעורו שהאדם כריך לתקן אף מה שפגם בגילגול הראשון ומכ"ש מה שפגם מקטנותו ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וליאים בתשובה ע"י שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמחה היו ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם והתעוררות תשובה בימי נעורו ב'א לאדם על ידי שמדבק עצמו בצדיקה הדור אך שני בחינת צדיקים יש יש צדיק אשר הוא מתחזק בצדקו תמיד והוא באמת צדיק גמור אבל אינו דבוק בתשובה שמכיר א"ע שהוא צדיק וזה אינו יכול להמשיך ולהדריך נערי בני ישראל שיתקנו מעשיהם בתשובה מחמת שהוא עצמו אינו דבוק בתשובה ויש צדיק יותר גבוה שאפילו על מעשיו הטובים הוא ממשמש אותם אם הם כרוך ולכלול בלתי לה' לבדו בלא שום פני' אחרת ותמיד הוא דבוק בתשובה שמא עשה אחת מהמאות באיזה פני' אפילו דקה מן הדקה ואחר צדיק זה ירדוף האדם וישגיג וידבק עצמו בו ועל ידו יוכל לתקן מעשיו ולהגיע לתכלית עצדות ה'. ועל כזה נאמר מקום שבעלי תשובה עומדים בו' כי בכח זה הצדיק לקרב ולתקן נשמות ישראל לעצדות ה' ע"י תשובה.

בוודאי כריך האדם לרדוף אחר צדיק כזה ולדבקה בו.

פיעור כספה"ק נועס אלימלך

ויאמר ה' אל משה כו' ועשו כו'. נראה לפרש ע"פ דאיתא במסכת קידושין על פסוק ותשאנה את האיפה ורוח בכנפיהם, ומפרש שם לבנות לה בית בארץ שנער וא"ר יוחנן זו חנופה כו' וע"ש. והנה ראינו שבכח העבירות הקליפה עושה לה כנפים, ובני רשף יגביהו עוף לעוף במדורי הגיהגם להכין מדור להרשעים, ולזה צריך האדם להזדהר ולהשגיח על זה תדיר. ובמה יתקן הדבר לבלתי תוכל הרע לו? בהביטו על הדבר ההוא תמיד ויכנע לבבו ויתחזק במעשים הטובים מאד, עד שיעשה עי"ז לעצמו כנפים לעוף ולהתגבר עליה להפילה לארץ ואז טוב לו בזה ובבא.

ועתה הפירוש הוא כך, ועשו להם ציצית "לשון הסתכלות והבטה, ור"ל שישגיחו תמיד" על כנפי בגדיהם לדורתם "חסר כתיב שפירושו לדירתם, פירוש להשגיח על אותם כנפים הנעשה מהבגידות והרע לעוף לדירתם למדורי גיהנם". ונתנו על ציצית הכנף "פירוש העצה הנכונה שיעשו לעצמם כנפים אחרים לאותה ההסתכלות הקדוש, שישגיחו על זאת למען הכנע לבו להטיב, כך יגרמו בגודל קדושתם שיהיו להם ג"כ כנפים ביותר התחזקות להשפיל ולהתיש כח הקליפה ההיא, "פתיל תכלת" דכתיב יעקב חבל נחלתו, פירוש שנשמות ישראל חצובות מתחת כסא הכבוד ושלשלם למטה לארץ, כחבל הזה הנקשר בשרשו למעלה ותלוי והולך עד למטה, כך היא נשמת ישראל והם תמיד קשורים בו ית' ע"י החבל ההוא הם נשמתם הקדושים, אך כשאדם חוטא, אז נפסק חבל הקדושה ונשאר האדם ההוא בלי שורש קדושה, ולזה צריך התשובה להעשות שיתקשר שוב החבל ההוא ויגיע עד כסא הכבוד, וזהו גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד.

ואיתא בגמרא תכלת דומה לים כו' לכסא הכבוד כו', ולכאורה נראה שפת יתר, כי לא היה לו לומר אלא תכלת דומה לכסא הכבוד כיון שזה עיקר המכוון,

אלא שהתורה הקדושה מלמדנו בזה כי עיקר כוונתנו במעשינו הקדושים לקשור עצמנו בשרשנו למעלה בכסא כבודו ית', ואיך הדרך לבוא למדריגה כזו? לזה סדרו לנו חז"ל המדריגות כסדרן לעלות על ידם עד המכוון, וזהו "תכלת דומה לים", "ים הוא הנקרא ים התלמוד היא התורה, פירוש בתחילה תראה להתמיד ולהתנהג ע"פ התורה וללמדה היטב בהתמדה, ואח"כ" וים דומה לרקיע, "פירוש רקיע הוא דבר הדק מאד מלשון ריקועי פחים, פירוש דבר הרוחני עד מאד והיא הדבקות וההתבודדות בו ית' תמיד, אח"כ" רקיע דומה לכסא הכבוד "פירוש תבוא למדריגה שיהיה נשמתך קשורה בכסא הכבוד ע"י דבקותך הטוב, וזהו" פתיל "פירוש החבל הקדוש", תכלת "תבוא למדריגת תכלת כמבואר, וזה הכל ע"י הסתכלותם בשפלות שלכם לתקנה וכדלעיל", והיה לכם לציצית "פירוש עוד זאת תגרמו טוב לכם ע"י הסתכלות הקדושה, שתבואו למדריגת" וראיתם אותו "כדרך שהיה בזמן הנביאים שהיו נקראים רואה וחזוה. והבן.

אלה הדברים אשר יעשה האדם וחי בהם

הראשון צריך האדם ללמוד גמרא ופירש"י ותוס' ומפרשים כל אחד לפי השגתו והפוסקים אחריהם, וכשילמוד גמרא או שאר ספרים לא יפסיק, שלא יעבור על דברי חז"ל שדרשו על הקוטפים כו'. ויתפלל להשם יתברך שילמוד תורה לשמה: צריך האדם לזכך גופו ונפשו בלימוד כנ"ל בלימוד הגמ' ותוס'. גם דברי אגדה שבגמרא המה מסוגלים מאד לזכך נשמתו:

*

מוסיף הרבי ומלמד אותנו ומדריך אותנו שאדם חייב להתיגע יגיעה עצומה בתורה, וכמו כן בעבודת המידות ורק בשילוב שתי דברים אלו זוכים שתתקבל התפילה לרצון לפני השם

ויאמר ה' כו' דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם כו'. נראה לפרש על דרך המוסר. דהנה ציצית הוא לשון הסתכלות כמו מציץ מן החרכים, דהיינו שציוה הקב"ה למשה רבינו ע"ה ללמוד את" בני ישראל "שיסתכלו תמיד" על כנפי בגדיהם, "ר"ל בעשותם מצוות ה' שהמצוות נקראים "כנפי", כמו שמצינו באלישע בעל כנפים, וגם שהיא פורחת לעילא, ואמר הכתוב שיסתכלו תמיד על חסרונם מה שמחסרים וממעטים בעשיית המצוה מלעשותה בשלימות, כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, דהיינו בעשותו מצוה בלתי אפשרי שלא יחסר בה קצת, וע"י שהוא מסתכל ורואה החסרון שחסר במצוה, אזי יחרד לבו בקרבו וצעק יצעק לה, וה' ברחמיו וחסדיו הגדולים מעלה עליו כאילו עשאה כמצותה בלי שום חסרון, ו"בגדיהם" הוא לשון בגידה וחסרון, לדורותם "ר"ל וגם יסתכלו תמיד בעולמות העליונים, "לדורותם" הוא לשון דירה, שעיקר דירתו של אדם הוא בעולמות העליונים, והיינו שיסתכלו תמיד ברוממות אל.

גם נוכל לפרש "לדורותם", דהנה עם בני ישראל נקראים "משפחות", כמו שמצינו בתורה פעמים הרבה, והאומות נקראים "דורות", וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה" דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, "ר"ל דהנה כתיב בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, ופירש רש"י בשביל ישראל שנקראים ראשית, והיינו" דור הולך "ר"ל היינו האומות אין להם קיום לעולם, רק שדור הולך כו', והארץ לעולם עומדת "ר"ל ישראל שעיקר בריאת הארץ היתה בשבילם, לעולם עומדת, עומדים לעולמי עולמים, וזהו" לדורותם, "דהיינו שתעשה המצוה בשלימות לשמה, וע"י זה תכניע האומות לבל ישלטו בכם.

"ונתנו על ציצית כו", "פירוש ועוד יעשו למעלה ממדריגה זו מה שיסתכל על הבגידה וחסרונם שמחסרים במצוה כנ"ל, יתנו לזה עוד מדריגה דהיינו" הכנף פתיל תכלת, "דאיתא בגמרא" למה ציצית בא מן התכלת, מפני שתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד, "ולכאורה יש לדקדק דהוי ליה לומר בקיצור תכלת דומה לכסא הכבוד, אף שאינו דקדוק כל כך, יש לפרש דברי רבותינו ז"ל שרמזו לנו דבר גדול בזה, להורות לנו את הדרך אשר נלך בה באמת, דהנה "ים" אותיות "מי", דהיינו שרמזו לנו שצריך אדם להיות ולהחזיק עצמו שפל ונבזה וכלא יחשב בעיני עצמו, ולשאול את נפשו תמיד מי אני, שאינני כלום ואיני מקיים מצוות ה' ותמיד אני מחסר וממעט בעבודתו ית"ש, וזהו פירוש" מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה " ר"ל שהשי"ת אינו שואל ומבקש ממך רק שתחזיק עצמך במדריגת "מה", שאתה שפל ונבזה ובמה נחשב, כי זה הוא עיקר ליראת ה' ולעבודתו. וזהו שאמר שלמה המלך ע"ה" כל הנחלים הולכים אל הים, "הנחלים הוא רמז על התורה והמצוות שנקראים נחלה, כמ"ש תורה ציוה כו' מורשה לשון ירושה, והיינו כל התורה והמצוות שאתה עושה הולכים אל הים היינו "מי" כנ"ל,

שתחשוב ותדאג תמיד שעדיין לא יצאת ידי חובתך וכאילו לא עשית וקיימת כלום, והי"ם איננו מלא, "ר"ל שזה הדבר אין לו שיעור, ובכל פעם שעולה במדריגה יותר, יחשוב תמיד יותר מי אנכי". והי"ם דומה לרקיע, "דרקיע הוא לשון התפשטות, כמו לרוקע הארץ, והיינו שצריך להתחזק ולהתפשט במדה זאת, ויחשוב בכל פעם יותר שהוא שפל מאוד וכלא נחשב", ורקיע דומה לכסא הכבוד, "דהנה תשובה נקראת בשם כסא הכבוד, ע"ד שאמרו חז"ל גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, והיינו אז כשתהיה שפל בעיניך, אז תתחיל לשוב בתשובה שלימה, כי בעוד שתהיה נחשב בעיניך לכלום, בלתי אפשר שתהיה תשובה שלימה.

וזהו" הכנף פתיל תכלת "ר"ל בעשות המצוה הנקרא כנף כנ"ל, תחבר לזה תשובה הרומזת לתכלת כנ"ל, דהיינו שתעשה המצוה בשני מדריגות, דהיינו שתסתכל בשפלותך וחסרוניך שאתה ממצט בעבודתו, וגם שתהיה עם תשובה תמיד, "פתיל" הוא לשון חיבור מלשון צמיד פתיל.

וזהו" תפילה לעני כי יעטוף, "דהנה כתיב והאיש משה עניו מאוד, ראיתי כתוב שצ"ל עניו בוי"ו קטיעה, ור"ל שהתורה רמזה בזה שהיה עניו באמת כעני ושפל בדעתו, שלפעמים העניויות באדם הוא גאווה, דהיינו שמחשב בעצמו שהוא עניו שמדבר עם בני אדם שפלים וזהו גאווה גדולה, ולכן כתב במשה רבינו ע"ה עניו בוי"ו קטיעה כיו"ד, לרמוז שהיה שפל בעיניו כעני ושפל, וזהו" תפילה לעני "היינו העני והשפל בעיניו", כי יעטוף "ר"ל שיתעטף ויקפול כל המדריגות ומעלות ומידות טובות שבו כאילו אינם בו,

ואז כשיעשה בדרך הזה, אז תפילתו בוודאי רצויה ומקובלת לפני הבורא ב"ה יתעלה.

**כדי להשלים ולנהוג הלכה למעשה כפי שהרבי מורה לנו בדבריו הקדושים
והטהורים, מביאים אנו את מה שכתב הרבי בצעטיל קטן שלו הלכות והליכות
מנהגים והנהגות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם**

*****

האדם לא נברא בעולם רק לשבר את הטבע, לכן יורז את עצמו לתקן מדותיו בשנת י"ח דוקא כמו שאבאר. כגון מי שנולד בטבע של עקשנות, ישבר את טבעו מ' יום רצופים לעשות דוקא להיפך ממה שיעלה במחשבתו. וכן מי שבטבע עצל, ירגיל את עצמו מ' יום רצופים לעשות כל דבר בזריזות, הן בהולך לשכוב על מטתו, הן לקום בבוקר ממשכבו, הן בזריזות לבישת בגדים ונטילת ידים ולנקות את גופו ולילך בזריזות לבית הכנסת תיכף אחר קומו מהספר וכיוצא בהן. וכן מי שטבעו ביישן מהחלק של בושה רעה, ירגיל את עצמו מ' יום להתפלל דוקא בקול רם וכח תנועת אבריו, ולקיים כל עצמותי תאמרנה, ולברך על התורה בקול רם, עד שיעזרוהו מן השמים להסיר הבושה הרעה ממנו. וכן מי שאמרי פיו אינם עולים יפה ומסודר מחמת הרגל טבעו וכלי הדבור שלו, ירגיל את עצמו מ' יום להטות אזנו להדיבורים היוצאים מאליו, הן במילי דעלמא והן במילי דשמיא הן בשעת לימוד, כי הרגל של כל דבר נעשה שלטון. וכן מי שטבעו אינו מתמיד בלימודו, ירגיל את עצמו גם כן מ' יום וילמוד יותר מהרגל שלו, ויסתכל בכל פעם קודם הלימוד בצעטיל קטן שלי, ומשם ואילך מן השמים יעזרוהו להיות מוסיף והולך בשבירת מידות הרעות עד תומם:

*

יצייר במחשבתו תמיד, ובפרט בשעת קריאת הצעטיל-קטן הזה, [וכן בלימוד הספר הקדוש והנורא נועם – אלימלך] כאילו איש אחד עומד סמוך לו ומעורר אותו בקול רעש גדול לקיים כל הנהגות אלו, ואל יפיל שום דבר ארצה אפילו נקודה קטנה, וכשירגיל עצמו כך, אזי במשך הזמן יבוא עליו התעוררות גדול מצד נשמתו, רשפי אש שלהבת י"ה:

*

ירגיל את עצמו שלא יתחיל לדבר לשום אדם זולת לצורך גדול ההכרח לו, ואף ההכרח ידבר בדברים קצרים מאוד מנופה בי"ג נפה, ¹שלא יהיה בדיבורו שום שקר ח"ו, ושום חנופה, ושום לשון הרע ורכילות, ושום הלבנת פנים, ולא שום הראות מעשיו לבני אדם. וירגיל את עצמו בכלל שאמרו חז"ל ²למוד לשונך לומר איני יודע. כשמדברין אליו בני אדם אשר אין נזהרים מלדבר דברים בטלים, ישמיט את עצמו מהם בכל כחו ובכל מיני תחבולות, וכשלא אפשר לו להשמט מהם בשום אופן, על כל פנים יקצר מאוד מאוד בזה שמוכרח להשיב להם:

*

כשיתחיל להתעורר בו מידה רעה ח"ו ממידות רעות שהוא רגיל בהם, כגון עקשנות ובושת של גאווה ועצלות ובטלה המביאה לידי שיעמום וכיוצא בהם, יאמר תיכף ומיד בזה הלשון ובכל כחו: "הכנעני החתי האמורי הפריזי החיוי והיבוסני והגרגשי" וינצל. וירגיל את עצמו לצמצם ראייתו שלא להסתכל חוץ לד' אמות אפילו בהיותו בביתו, ובפרט בבית הכנסת ובחדר שלומד. בדרך הילוכו בחוץ ובהזדמן לפניו אשה אפילו אשתו ובניו הקטנים וכיוצא, יצייר לפני עיניו השם אדני":

*

אלה הדברים צריך ליזהר: מחנופה ומשקרים וליצנות ולשון הרע וקנאה ושנאה ותחרות וכעס וגאווה, ומלהסתכל בנשים, ומלהרבות שיחה עם אשה אפילו עם אשתו אמרו כו', ובפרט בעת נידתה צריך הרחקה:

*

ויעסוק באימה וביראה באיזה ספרי מוסר בכל יום בראשית חכמה ושלי"ה וחובות הלבבות

*

וישמור עצמו מלשנוא שום אדם מישראל, כי אם הרשעים שנודעים לו בבירור שאי אפשר לדונם לכף זכות, וכל שאפשר לדונם לזכות מחויב לאהוב כנפשו בכל מאודו בגופו וכנפשו לקיים ואהבת לרעך כמוך:

*

לא יטיל אימה יתירה בתוך ביתו, ולא יקפיד שום הקפדה בתוך ביתו, ואם יהיה לו שום הקפדה על שום אדם או על דבר אחד, יזכור מיד חטאת נעוריו ויאמר בלבו אין זה כי אם עוונותי הביאוני לידי הקפדה זו. וכן בכל דבר יזכור חטאותיו ועל ידי זה יוכנע ויושבר כח היצר הרע:

*

ויתפלל להשם יתברך שיעזרהו לעשות תשובה שלימה, ושלא ימות בלא תשובה, ויכלול את עצמו בתוך שאר בעלי תשובה שיעזרו שיעשה תשובה שלימה, ויתפלל על מחילת עוונותיו בכלל מחילת עוונות ב"י

*

ויהיו דבריו בנחת עם בני אדם, ואם משבחין אותו ילך בזריזות ויצטער את עצמו ויאמר מה זה משבחין אותי ואין בי, אילו היו מכירין בשפלותי ושטותי ומעללי ומעשי הרעים, ואיך אשא עיני לפני הבורא יתברך שמו שהוא יודע ורואה מעשי בכל עת ורגע אף על פי כן הוא מרחם עלי בכל דברי:

*

ידמה בעיניו כאילו אדם עומד לנגדו תמיד ולא ירף ממנו השגחתו במעשיו תמיד, ואילו היה רואה בו דבר מכוער היה מתבייש ונמאס בעיניו והיה מטמין את עצמו באמתחת עכבר מגודל הבושה, על אחת כמה וכמה שהבורא יתברך שמו עומד עליו ורואה במעשיו בכל עת ורגע, בלתי אפשר להטמין עצמו ממנו כמו שנאמר אם יסתר כמו שכתוב באורח חיים

*

אם יגנה אותו שום אדם, ישמח מאד שהקרה ה' לפניו איש כזה שמתגנה במעשיו המכוערים, וכל אדם יהיה בעיניו טוב ממנו:

*

ירחיק את עצמו מכל דבר שאין בו צורך לתכלית בריאות גופו לעבודת השם יתברך, הן באכילה ושתייה, הן בכל תאוות והנאות:

*

ועיקר שישמור את עצמו ממשקה המשכר, כי זה חולי רע ומביא את האדם לשפלות גדול, כמאמר התנא לא תרוי ולא תחטא:

*

זכרון קדוש ביום נורא

הרבי הק' הנחלת דן זצוק"ל ממודז'יץ

ך סיון תשס"ו-תשפ"ג

*****

ביום ההילולא של הרבי מושיבים ישיבה על קברו ולומדים מדברי תורתו והנהגתו, ומקיימים וכאשר מסיימים הלימוד מתעמקים במה שלמדו כדי שנוכל לקיים ולהמשיך את מה שלימד אותנו בתורה ובתפילה ובהליכות חיים בדרך השם.

זכינו שהרבי הנחלת דן לא עזב אותנו וממשיך להנהיג וללמד ולהורות לנו דרך הברכה והחיים על ידי בנו הרבי שליט"א. וכדרשת חז"ל, בנו הגון הוא קודם למלכות, בן מלך מלך. וזה הדבר הראשון והבסיסי ביום ההילולא הקיום ישיבה על קברו זה ללמוד מדרכיו ודברי תורתו של הרבי שליט"א, שהרי כך מובא בספה"ק ובפרט בספר הק' דברי ישראל. שאפילו היום שיש ספרים הרבה אין קץ, צריך לנסוע לצדיק החי בימינו ממש כי רק אז מתעוררים ומבינים ונותן רצון לקיים את התורה ולנהוג בהליכות החיים בדרך החיים והברכה. וודאי שביום היארציית של הרבי זצוק"ל צריך ללמוד בספרו הק' נחלת דן המעורר את הלב לעבודת השם בשמחה ומבאר היטב ומאיר את העינים בהסבר וחיידושים מתוקים מדבש בהרבה עניני תורה וסוגיות בש"ס.

הרבי היה מנהיג בן מנהיג עד למעלה בקודש הבעש"ט זצוק"ל. הרבי קיבל ומסר תורה מאבותיו רבותינו הק' ואף פעם לא ייחס לעצמו אבותינו הק', תמיד אמר תורה בשם השם הספר, הרבי היה ממנהיגי היהדות החרדית ולא ייחס לעצמו שום חשיבות אישית כלל. הרבי היה מתמיד עצום בתורה בש"ס ופוסקים לא נח לרגע מעסק התורה בהתמדה בעומק ההבנה ובמסירות נפש, עד כדי כך שלא נסע לחופש מנוחה ולא הבין איך אפשר להיות בנסיעות והנאות מיותרות וזה מנוחת מרגוע לגוף ולנפש, בערב שבת הרבי כבר היה שבתדיג בשעות הבוקר וכבר בשעה אחד עשרה בבוקר היה מוכן לשבת קודש וישב ולמד בקדושת השבת.

הרבי היה דורש טוב לכל הנלויים אליו במסירות והיה דורש דברי תורה בדרוש בעומק ההבנה ובסוגיות הש"ס,

הרבי חידד והזכיר תמיד את מעלת אביו הק' הרבי האמרי אש זצוק"ל. שהיה עניו הלכה למעשה. עד כדי כך שכמה שבועות אחרי שנהיה רבי ונשיא והיה אומר ודורש ברבים אמרות נפלאות מתוקים מדבש והיה ספרא רבה וכתב את דברי תורתו. הפסיק לכתוב דברי תורה שאמר, והסיבה היא כדי שלא לידי מחשבה של חשיבות כלל. הרבי האמרי אש היה חבר נשיאות מועצג"ת היה

עובד השם ודורש טוב לעמו ודובר תורה בציבור. עשה אך ורק את תפקידו ונזהר מאוד שלא יבא לידי מכובדות.

עוד בחיי הרבי האמרי אש הרה"ח ר' יצחק ליפא פישביין זצ"ל היה בא גם לבקר את האדמו"ר האחרון מסטריקוב וצוק"ל בתל אביב והיה משמח את הרבי מסטריקוב בניגוניו של הרבי ממודז'יץ, הרבי מסטריקוב וצוק"ל בכלל היה מבקש מאלה שכבדו אותם לזמר בסעודות השבת והיארצייטים לשיר ניגוני מודז'יץ.

הרב פישביין ראה שהרבי מסטריקוב מאוד נהנה והמשיך עוד ניגון ממושך והסטריקבער מאוד נהנה, כשסיים את הניגונים הרבי מסטריקוב דיבר בשבח ניגונים אלה. ואז אמר לו הרב פישביין בשם הרבי הדברי ישראל ממודז'יץ, העולם אומר שעולם הניגון נמצא על יד עולם התשובה, ואני אומר שעולם הניגון נמצא ועומד יותר גבוה מעולם התשובה. הרבי מסטריקוב שתק דקה שהיה נראה שלא כל כך אהב את מימרא הזו ובפרט לא בציבור, ואחר כך אמר נראה לי שההבנה בזה, בתשובה יש ב' חלקים, א. במחשבה שזה חרטה וקבלה להבא. ב. חלק המעשה-העשה טוב. והמודז'יצע רבעס הם כל כך דבקים בתשובה בתורתם ובתפילתם ובכל מעשיהם. עד כדי כך שכל הניגונים והלחנים שלהם זה מעשה התשובה בפועל ולא רק המחשבה ודיבור להתעוררות לתשובה. יותר ממה שכתבנו יש בתוכן ההנהגה של הרבי הנחלת דן ואבותיו רבותינו הקדושים נ"ע. ועל ידי לימוד בספריהם הקדושים ובדברי תורתו של הרבי שליט"א המכוונים דרך אמת. נזכה שימליץ טוב עלינו ועל כל ישראל אמן

